



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini**

**Zyllesius, Nicolaus**

**Treveris, 1638**

§ V. Quòd friuolè ad præscriptionem recurrat voti Auctor.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14268**

contra ius & fas constitutionemque pacis publica violenter turbantur, eadem impune defendere, ac se in possessione sua, vel quasi, manu tenere licite queunt.

Itaque claudatur hæc disceptatio per verbi diuini pronunciatum, Ex tuo ore te iudico.

*S. V. Quòd friuolè ad præscriptionem recurrat voti Auctor.*

**T**Andem ad Præscriptionis auxilium confugit, iniquum illud remedium in notoriâ malâ fide, verùm clarissimis rationibus conuincitur auctor voti, & ex suis ipsis verbis, quòd Archiepiscopus Dominium Iurisdictionale in Abbatiam non modò non præscripserit, sed nec possederit.

*Art. 1. Ex ipsis voti verbis euincitur, quòd Abbatia semper manserit sub potestate Imperatoris, & nunquam possiderit ius in illam Archiepiscopus.*

**I**psum votum format ac Archiepiscopo obijcit obiectionem sanè firmam, quam non soluit, neque vnquam vllus soluat, hæc nempè verbis: *Et ob id cum posterioribus accedat confessio omnium partium, Imperatoris, Archiepiscopi & Abbatis. Quòd videlicet sit membrum Imperij, habeat iura, feuda & Regalia ab Imperio, praualeat debet ista confessio fortificata per alia in iudicio producta, & huic standum est. deinde paulò pòst: Rarum quoque facere videntur testes producti contra confessionem prædictam, quia cum constet ex Maximiliani Priuilegio etiam Anteriores Archiepiscopos aliud ius in Monasterium non habuisse, quàm tunc ei conferri, (infeudandi nempè Imperatoris nomine) & sic Monasterium in potestate Imperatoris mansisse. Præterea hæc subnequit: Nona ex inuestitura non patet, Archiepiscopum possedisse, ergo possessionem non potuit inuerti, igitur inuersam potius possessionem, & sic in mala fide, vt non valeat præscriptio, etiamsi probata sit. l. male agere. C. de præscriptione 30. vel. 40. annor. præscript. Quomodo enim præscribere potuit, quòd ad alium pertinere sciebat? Ista votum, pulchra sanè, apta ac vera, nisi quòd in his verbis, ex inuestitura non patet Archiepiscopum possedisse, credibile est transpositam esse particulam: Non, ac imprimi vel scribi debuisse, Ex inuestitura patet Archiepiscopum non possedisse, quamuis effectu penè in idem recidat, ac vtrumque verum sit.*

Si quidem ex inuestiturâ nomine Imperatoris vtrumque deducitur, & quòd ex ea non probetur Archiepiscopum possedisse, & quòd probetur non possedisse, & non solum possedisse, sed neque ius Domini habuisse ex istis, quæ abundè de illa re supra deducta sunt; nec enim idem est possidere & alio nomine possidere: nam possidet, cuius nomine possidetur, Procurator alienæ possessioni præstat ministerium. *Text. in l. quod meo. ff. di. acquir. vel. amit. pos. adde text. in l. qui bona fide 19. eod. tit. & illa, quæ latè ab Anton. Gomaf. tractantur in Comment. ad leges Tauri in leg. 45. n. 63. & multis seqq.*

Illud idem statuit ipse Votator pag. 129. vers. sed quia. his verbis: *Præsertim cum sint contraria, vt dixi, vicem gerere Imperatoris, & rem possidere.*

Quòd autem in Voto subiungitur non potuisse euertere possessionem, siue non potuisse sibi ipsi causam possessionis mutare, neque ex illa possessionis

muta-

mutatione præscriptionem sibi inducere, iuris est indubitati. *l. possideri 3. §. 1. lud quoque ff. de acquir. vel amit. pos. l. 5. C. cod. l. 33 §. 1 ff. de usucap. l. 6. §. 3. ff. de precario. d. l. male agitur C. de Præsc. 30. vel, 40. annor.*

*Art. 2. Mala fides quoque præscriptionem impediuit.*

**D**Einde ex aliâ causâ malæ fidei, quæ ex scientia rei alienæ probatur, & ex titulo illo domi retento, quem quavis occasione inuestiendi occurrente, ipsi Archiepiscopi obseruabant, & practicabant inuestituras impertiendo Imperatoris nomine ac vicissim fidem Imperatori non sibi præstitam recipiendo, funditus eradicatur præscribendi facultas, ac in æternum impeditur, ipso voto testante, ac Canonistis omnibus ex titulo vitioso, vel cuius lectura repugnat præscriptioni; vel qui scientiam res alienæ inducit, mala fides arguitur, quæ præscriptionem in æternum impedit. *Tusch. verb. Præscriptio Conc. § 21. num. 35.*

Ac sanè dum considerare incidit, quod adeo manifestum est, Archiepiscopos infeudationes conferre debere Imperatorio nomine, eos ipsos, vt sic conferrent impetrâsse, ac de facto semper ita contulisse, similiterque Imperatori non sibi præstita fidelitatis iuramenta recepisse tanquam Imperatoris Commissarios ac Mandatarios, vti manifestè ex documentis constat sub Num. 51. & seqq. Et tamen quod postea attentatum sit inuestiendi fideique iurandæ formam mutare, & talem formam ob oculos hominum in libello euulgare, suppressis veris & genuinis titulis, quisquis istius rei author aut suafor fuerit, quis non admiretur istam fidem? Quis non, vel ex simplici iudicij naturalis lumine istum, qui ex talibus machinationibus aliorum iura inuadere prætenderet, repellat & ad conscientiæ simul ad Dei tribunal remittat?

Itaque hîc subsistere satis superque fuerit; & habet ex nunc voti auctor abunde, vnde in præscriptionis titulo inducendo non angatur.

Et tamen operæ pretium fuerit ex abundantia, cætera allegata examinare.

*Art. 3. Non probari possessionem Archiepiscopi ex eius Diplomatis, quin immo ex illis & inuestiendi factis euidenter probari contrarium.*

**P**Vtat ex Diplomatis Archiepiscopalibus probari pro illo possessionem, præsertim ex Conradino & Fridericiano, quæ tamen inualida, subreptitia nulla, ac nullum effectum sortita fuisse, nec sortiri potuisse hæctenus suo loco demonstratum est, nec Diplomatis Maximinianis, tam anterioribus, quàm posterioribus, quoad vllum effectum comparanda, quæ sanè ad possessionem quoque Maximinianorum probandam ijs ipsis rationibus, quas votum adfert, longè lateq; antecellunt.

Ac quod magis est, ex ipsis prætenis Conradino ac Fridericiano probatur, quòd ante illa possessionem Abbatia non habuerint Archiepiscopi, qui per illa conquerebantur ablatam à se esse Abbatiam, illam sibi reddi postulabant, atqui ablatum non est, quod possidetur, reddi item non potest ei, qui possidet.

Non potuisse Abbatiam illorum Diplomatum prætextu, iure acquiri, con-

stat

stat ex ratione deductarum nullitatum ac iniustitiarum.

Non acquisiuisse de facto, constat ex statu Monasterij continuato, atque ex ipsius Documentis, tam præcedentibus, quam subsequenter eandem status continuationem probantibus.

Ac specialiter probatur per ipsum Maximiliani I. Diploma, quo eis concessum est, ut infeudarent Imperatoris nomine, utque eius vicem eo in facto gererent, quod incompatible est cum possessione rei, ipso voto teste, loco supra citato.

Probatur deinde per seriem continuam actuum infeudationum post idem Diploma ad hominum mutationes renouatarum, ac fidelitatum Imperatori præstitarum, quam vide sub N. 51. & seqq.

In quibus ab Impetratione eiusdem Diplomatis vsque ad Ioannem Isenburgicum, sub quo ista Spirensis cæpta fuit, continuo ac perpetuo tenore per Archiepiscopos infeudationes siue inuestituræ Abbatibus traditæ fuerunt Imperatoris nomine, tanquam eiusdem commissarios, ac reciproce Abbates Imperatori fidem iurauerunt in manibus ipsorum Archiepiscoporum, in dicta Commissariorum qualitate, ipsis Archiepiscopis ista non solum videntibus & scientibus, sed & præstantibus, facientibus & exercentibus. habes acta omnia successiue sub N. 51. & seqq.

Dic age quos possessorios actus, dominicalis pro Imperatore iuris, pro Abbatibus immediatæ sub eodem dominio dependentiæ, substantialiores habere queas istis, in quibus ipsa dominiorum, tam directi, quam vtilis respectiue recognitio versatur, ac ipsorum eorundem dominiorum possessio renouatur, reiteratur, traditur, teste inuestituræ definitione?

Sed & in ipso cæpti processus Spirensis puncto, in quo votum istud confectum fuisse prætenditur, videre dignum est, qualiter ipse Ioannes Isenburgicus Archiepiscopus (cuius ductu ille idem processus susceptus fuit) eandem inuestituram tradiderit eodem Imperatoris nomine, ac expressè profiteatur, se Commissarium esse, ex parte eius id facere, & tanquam mandatum habentem, ac deinde, qualiter illo suscipiente, Abbatis procuratores iuramentum fidemque Imperatori Imperioque præstent, sub N. ....

Item & dignum est videre eiusdem Isenburgici repræsentationem Imperatori factam, quâ asserit Abbatiam immediatè Imperio Imperatori que subesse, à nemine alio dependere. *Parte 1. cap. 1. Sect. 2.*

Ista sunt præclara & ex istis egregiam possessionem habes, unde dominij præscriptionem Archiepiscopis construas.

Si aliqui actus ad Iurisdictionis, dominijue Iurisdictionalis possessionem induendam spectandi sunt, ut spectari debere magno molimine exaggerat votum, nunquid isti Maximilianorum possessionem in vniuersum firmiter stabiliant?

Iacta nunc tuas in Conuentibus comparitiones, rusticorum rumores, collectarum distributiones, quâ fronte illa tanquam in subditos vsurpes, qui perpetuo rerum fluxu, passus es, & agnouisti subditos non esse, illos non ad te, sed ad Imperatorem Imperiumque Dominij iure pertinere.

*Art. 4. Non probari possessionem Archiepiscopi per depositionem testium, sed contrarium.*

EX testium, qui in Spirensi illo processu auditi sunt, depositione, facta aliqua corrasit voti auctor, nempe hæc, quod Abbas dicatur venisse ad conuentus

Prouinciales Treuirenses, quòd vulgò habitus sit pro Prælato Treuirensi, quòd ei impositæ sint collectæ, nullo actu specificato, nullis qualitatibus, circumstantijsque temporis, causæ, loci, expressis.

Illud igitur omne est, quod ex testium depositione in fauorem prætensionis Archiepiscopalis confici potuit. Neque quicquam vltra habet.

Et hinc, scilicet, infertur possessio immemoralis & præscriptio vniuersalis Dominij, feudorum, iudicationis, Iurisdictionis Abbatia: Sancti Maximini, reclamantibus rebus iudicatis, centenis Imperatorum & Regum Diplomatibus, omniumque iurium exercitijs contrarijs. Quis non miretur scriptoris leuitatem?

Verùm antequam ad illa respondeo, illud reuocandum in memoriam, Abbatem Sancti Maximini, qui Anno MDLVII. quando testes in causâ illâ producebantur, erat Petrus de Luxemburgo, neque liti huic generatim, neque in specie illi testium productioni, aut eorum iureiurando, per se, vel procuratorem suum interfuisse, neque articulos vidisse, prout iuris est.

Ad hæc ex actis dicti processus deprehenditur, quod testes in hac causâ ab Archiepiscopo producti, non modò omnes illius Vasalli aut subditi fuerunt, sed etiam plerique Ministri eius domestici aut peculiaribus officijs ipsi obstructi, hi nimirum?

Maximinus Pergener Officialis Archiepiscopi eiusdemque Aduocatus Ioannes Duingni, siue Duinthin Scholasticus Palatiolanus & Archiepiscopi ibidem Cellerarius Georgius Leye, Decanus Confluentinus & Archiepiscopi Sigillifer. Ioannes Castner, Scholasticus & Canonicus Confluentinus qui XXXV. annis in aula Archiepiscopali seruiuerat. Michaël Staut à Limpurg, Archiepiscopi Consiliarius. Nicolaus ab Enschringen itidem eius Consiliarius. Philippus à Reiffenberg, Officiatus Archiepiscopi in Cochem. Georgius ab Eltz Senior Officiatus eius in Baldeneck, Bartholomæus Kieselback, iudicij aulici Electoralis Secretarius.

Hi tales, & adeo obstructi Archiepiscopo testes, & meritò suspecti in ijs, quæ pro Archiepiscopo deposuerunt, palam pro libertate Monasterij testimonium dixerunt.

Interrogati enim à Commissario Cæsareo de veritate Articulorum, quos Fiscus proposuerat, & quidem de primo, testis primus testatus est, Abbatem in titulo gestare verba: *Dei gratia*, Secundus, se semper audiuisse illum habitum pro membro Imperij. Tertius, se vidisse missiuas, mandata & processus à Moguntinâ Cancellariâ & Camerâ Imperiali, respectiuè ad ipsum directâ, ideoque idem ad tertium articulum dicit, Abbatiam habendam pro Prælatura Imperij. Septimus dicit Monasterium à Constantino Magno conditum, & ad secundum articulum, Abbatem esse Prælatum Imperij. Nonus affirmat esse Prælaturam Imperii. Duodecimus vocari Regale Monasterium. Decimus tertius, quòd Abbas sit Capellanus honoris Reginæ Romanorum, itemque quòd Religiosi illum habeant pro Abbate Imperii. Decimus quartus, Abbatem semper vocatum ad Comitiam Imperii & esse membrum Imperii. Decimus sextus, esse membrum Imperii, sed immune. Decimus septimus esse Prælaturam Imperii, Cæsaris Cameram.

Ad secundum Articulum Fiscalis, similia multi deponunt.

Ad Tertium, plerique omnes testantur Abbatem ad Dietas & Conuentus Imperii vocatum.

Ad quartum verò, deponunt eum habere Regalia ab Imperatore & Impe-

rio, & nominatim Nonus testis & Decimus quartus dicunt illa ab Archiepiscopo vt Cæsaris Commissario recipi.

Ad quintum testantur Abbatem Matriculæ & Registris Imperij inscriptum, idque se vidisse asserit tertius testis, cui consentit decimus quartus.

Ad septimum denique, apertè omnes testantur Abbatem separatam habere Iurisdictionem, Tribunal, Officiales, & ab Archidicæsi distinctos, de criminibus capitibus per suos Ministros cognoscere, & similia.

Quid ad hæc omnia, aliaque, quæ in processu videre est, dices voti scriptor? Nonne ipsi testes Archiepiscopales certissimis indicijs & testimonijs probauerunt Monasterium esse & fuisse in possessione libertatis suæ & immediationis sub Imperatore & Imperio.

Et quare bone assessor & Iudex fuisse (talis eras) hæc omnia aliaque clarissima Iuris Maximiniani fundamenta & probationes ita tacuisti, dissimulasti, non tetigisti? saltem, eum pauca quæ pro Archiepiscopo videbantur facere, tam prolixè & operosè deduxisti, extendisti, amplificasti?

Ad hæc ostende, age, in tuorum testium vniuersâ depositione vel mentionem vllam aut probationem Iudicationis ab Archiepiscopo in Maximinianos, vlliusve Iurisdictionis, actu aliquo exercitæ, siue in casibus Iustitiæ, siue in casibus politiæ, item ostende actus Releuij alicuius, hommagij, feudalisque iuramenti, Archiepiscopo ipsius proprio nomine præstiti?

In horum igitur omnium libertate & possessione Maximiniani perstiterunt, in quibus tamen essentielles Domini Iurisdictionalis siue territorialis notæ consistunt.

Nunc ad facta, in voto adeo celebrata, respondendum est.

*Artic. 5. Non possedisse Archiepiscopum ius in Abbatiam, etiamsi Abbas subinde ad eius Conuentus venisset.*

**D**Eponunt testes, inquit votum, Abbatem ad Conuentus Treuirenses obedienter comparuisse.

Si ad dictos Conuentus aliquando venerit Abbas, certè liberè eum venisse ex ipsis Archiepiscopi testibus apparet, nam eum sæpe abfuisse ab illis testantur primus, octauus, & decimus tertius; Vndecimus verò, vnus statuum præcipuus, testatur de se hoc articulo nihil certi posse dicere, Et quartus ad sextum Archiepiscopi articulum deponit se obseruasse, quod suo tempore quaternis ordine vicibus, etiamsi vocatus esset, non comparuerit.

Sed quid tandem si subinde ad Conuentus Prouinciales Treuirenses venerit, ex hoc inferre potes? An ob talem actum, eum desijisse esse statum & membrum Imperij? an ideo mox factum Archiepiscopi subditum? an per hoc supremo illi iuri & immediato, quod in illum habet Cæsar & Imperium, se subtraxisse?

Atqui euocatur etiam & ab omni sæculorum memoria euocatus fuit ad Comitatus Ducatus Luxemburgensis, ibidemque comparuit, & quidem tanquam primus Ecclesiastici ordinis Prælatus; an ideo desijt esse Prælatus Imperij? an Duci Luxemburgensi idcirco subiectus fuit? an illi collectas, quas alioquin Imperio (nisi esset immunis) soluere deberet, pendere idcirco tenetur?

tur? Nihil minus. Possunt fanè in Conuentibus, aut Congregationibus, præfertim statuum Vicinorum diuersis casibus interesse, alij ex alijs ordinibus statibusque, vel honoris, vel amicitiz, vel vicinitatis causa, vel quia quidam ex subditis comparentium bona sub altero statu sita possidere possunt, vel conseruandorum limitum gratia, vel proponendi quæ se concernunt, vel videndi aut prospiciendi, ne quid in sui præiudicium fiat, vel alijs ex causis sicut passim eernere est in diuersis Comitijs.

Deinde vt contigit aliquos ex posterioribus Abbatibus in se recepisse officia Consiliariorum Archiepiscopi; ita & similia quædam munera recipere potuerunt olim alij, ob quæ comparuerint.

*Artic. 6. Quòd vulgo Abbas habitus sit pro Prælato Treurenfi, leuis esse momenti argumentum.*

**T**Estes nonnulli aiunt Abbatem vulgò habitum pro Prælato Treurenfi. Egregiam enim uerò probationem subiectionis territorialis? Et quis risum teneat? Aliqui de plebecula, eò quòd Monasterium S. Maximini prope muros Treurenfes situm videant, illum vocant Prælatum Treurensem: At Imperatores & Reges disertè in Diplomatis, sententijs, & rebus iudicatis vocant, Statuunt, decidunt, ac decernunt Abbatem Sancti Maximini esse Prælatum Imperii, ipsimet Archiepiscopi talem in Inuestituris aliisque actibus agnoscunt & fatentur. Illorum autoritas pro nihilo habebitur, plenam probationem & fidem faciet aliquorum de plebe nominatio, qui cæci, inscii, ignari sua ipsa propria ignorant, multò magis aliena, ac quidem tantæ indaginis negotia.

Sed cur rumoribus & vulgi opinionibus nitamur, cum habeamus illos ipsos testes ab Archiepiscopo productos, disertè declarantes & deponentes, quod Abbas S. Maximini sit Prælatus Imperii, vt paulò ante retulimus.

*Articul. 7. Ob Collectarum præensam solutionem nihil Archiepiscopum Iuris possidere.*

**C**ollectas Abbati in Conuentibus Prouincialibus Treurenfisibus impostas testes affirmant, vnde voti auctor infert ius collectandi, & consequenter Territoriale Dominium Archiepiscopo per possessionem & præscriptionem acquisitum.

Verum plerique testes, qui Abbati impostas fuisse collectas referunt, negant illas ab eodem fuisse solutas; alij de solutione se nihil scire fatentur; alij apertè testantur Abbatem impostas collectas recusasse, & soluere noluisse, quod solum, ipso volo teste, sufficiebat, vt Abbas libertatem à Collectis sibi confirmaret, si ea vnquam dubia fuisset, ita enim votum N. 258.

Sed & aliunde satis constat, nihil ab Abbate fuisse solutum, quia Registra ac rationes Archiepiscopi nihil tale continebant, neque in processu Spirensi producta aut exhibita fuerunt.

Quis verò credat, si quas solutiones Collectarum Abbas fecisset, illas in libros rationum non fuisse relatas? Non transiguntur talia sine notis, præsertim quando in Maximinianos agitur.

Sed quamuis etiam proferrentur eiusmodi notæ ex Registris, quis iure à nobis fidem illis habendam exigat? an nescimus, quid in similibus etiam recentè factum sit?

Post omnia retro sæcula, in quibus nihil tale vnquam factum, visum, auditum, profert scriptor, vt in libello suo exhibet, sub lit. H. 2. vnicam præsentiam iuramenti à subditis Maximinianis præstationem, quam in moderni D. Archiepiscopi aduentu Anno MDCCXIII lite in aulâ Cæsareâ pendente, accipere tentarunt, & mox in Archiuum & Registra Archiepiscopalia est relata, sed alterata, & à sincera rerum gestarum veritate aliena, vt supra Sect. 8 §. 3. ostensum, & latè expositum est. Nihil dico de Iuramenti ipsius, quod Abbas Imperatori imperioq; præstat, formula, tam turpiter alterata. De qua etiam vide, quid loco allegato dictum sit.

Quis ergo exigat à Maximinianis, vt fidem habeant registris Archiepiscopalibus? Ostendunt lanè ista quantum ponderis habeant, ac quantum fidei mereantur illa, quæ ex eiusmodi libris proferuntur.

Sed ponamus reperiri testes nonnullos, qui asserant Abbatem Archiepiscopo, aliquid loco collectæ soluisse, an ignoramus, qua ratione, causa, circumstantia id acciderè potuerit?

Nempe violentis medijs, vt testatur Caroli Quinti Cæsaris mandatum ad Richardum Archiepiscopum Vallisoletto missum anno MDXXIII. quo seriò iubet Cæsar Vincentio Abbati restitui sexcentos florenos, quos dictus Archiepiscopus ab illo coactiuè exegerat. Mandatum habes sub N.

Simile exemplum experti sumus, cum nuperrime Maximinianorum bona Treurensum collectarum prætextu, via facti diripi vidimus, quamuis Imperiali decisione ac sententia aut immediatè ac recentissime lata, ab eisdem manifesto iure eximerentur. melior quidem opinio paullo post perillustri Capitulo (interim dum Archiepiscopus abest regimini præfato) resedit, cuius nomine, cum malis suasionibus, vt sit, eadem Abbatia itidem in Treurense collectas imposita fuisset, & ad 13000. .... onerata: errore istius impositionis ostenso, Protectoris etiam autoritate per litteras interposita, volentes lubentesque magni illi Capitulares viri æqui rectique amantes, & Iustitiæ obseruantes, ab eadem præensione destiterunt: attamen verum est illo ipso actu impositas fuisse collectas, & impositas fuisse in posterum probabitur; an & ideo possessas, præscriptas, debitas?

Deinde nota est Hersaunica fœderatio, quam Sectione 8. allegatâ, enarrauimus, ob illam & conuenire, & sumptus fieri, & nummos aliquando colligere oportet.

Sed & casibus, & ocoasionibus occurrentibus, quibus inter populos tam vicinos, atque adeo inter se inuicem mixtos, necesse est ad commune aliquod malum euitandum aut repellendum, aut receptum resarciendum, pecuniam aliquam congerere; an non licebit eis, siue per se, siue per sua capita, aut superiores, conuenire, consilium inire, de necessitatibus decernere, iisdemque, quouis modo prospicere aut satisfacere?

Quid verat, etiam duos vicinos status, collectas ab vtroque immediatè Imperio præstandas in vnum locum congerere aut conferre, vt minoribus





sumptibus ab vno latore in Fiscu Cæsarei ærarium inferantur?

Quis iam è talibus concludat Abbatem Archiepiscopo contra notorium Monasterij sui Ius, ipsorum Archiepiscoporum certam scientiam, per singulas inuestituras successiuè refricatam, contra tot manifesta Documenta, tot immediati status notas, actus, exercitia, subiectum? Territorialemque Iurisdictionem in eum Archiepiscopo acquisitam, eundem Abbatem à suo Imperialis status gradu, prærogatiuis, dignitate deiectum? Ius collectandi ac omnino omnem Iurisdictionem Territorialem contra illum præscriptam? non obstantibus omnium Dominicalium iurium exercitijs contrarijs?

*Artic. vltim. Per sententiam Ferdinandi Secundi Cæsaris, tollitur omnis de præscriptione dubitatio.*

**V**T tandem de possessione præscriptioneque omnis refecetur quæstio, neque vllus amplius locus sit disceptationi, rem habent iudicatam Maximiniani, Sententiam, inquam, Cæsaream Ferdinandi II. parte prima à nobis exhibitam, vti & in ipso sub lit. N. perquam Maximiniani, in sui immediati status possessione, iure ac iustitia conseruati sunt, & Archiepiscopis inhibitum, ne turbent.

Virtute cuius sententiæ possessionisque per illam adiudicatæ contraria prætena possessio, ex illa præscriptio reiecta ac condemnata est.

Immo, etsi vnquam exceptio ex præscriptione hætenus competijset, tamen post eandem possessionem à vero Domino recuperatam, nulla superesset actio præscribenti, præsertim malæ fidei, ad eandem rem à Domino aduocandam ex *l. Si quis 8. §. quod si quis & ibi glos. C. de præscript. 30. vel 40. annorum.*

## SECTIO VNDECIMA.

*Sententia Camere Imperialis Anni MDLXX. Maximinianis non obstare, sed potius contra Archiepiscopos stare ostenditur.*

**I**N causâ illâ in Imperiali Camerâ ventilatâ inter Cæsareum Fiscalem Actorem ex vna, contra & aduersus Archiepiscopum Treuirensẽ Electorem Eximentem, & Abbatem S. Maximini Exemptum Reos (vt fert causâ qualitas) altera partibus, tandem secuta fuit sententia in libello lit. K. signata, perquam nominati Rei ab actione instituta absoluti fuerunt, estque illius tenor talis.

17.  
In der Exemption sachen des Kayserslichen Fiscals Klagers an einem / gegen vnd wieder Herrn Jacoben Erzbischoffen zu Trier Churfürsten Eximenten / vnd den Abten zu S. Maximin Exempten beklagten andern theils: ist allem vorbringen nach rechts erkent / daß gedachte beklagten von angestelter Klag zu absolviren vnd erledigen seyen / wie wir sie auch hienit absolviren vnd erledigen: die Gerichtskosten derhalben vff-

geloffen